

i Danmark — uden for Færøerne og Grønland — var antallet af difteritilfælde og -dødsfald betydeligt også i den første tid efter lovens ikrafttræden, men efter krigens afslutning har sygdommen været i stadig tilbagegang; den vederlagsfri adgang til vaccination ma formodes at være en stærkt medvirkende årsag hertil:

	Anmeldte tilfælde		Dødsfald	
	ialt	pr. 10.000 indbg.	ialt	pr. 10.000 indbg.
1938..	870	2,3	68	0,18
1941..	917	2,4	23	0,06
1944..	3353	8,4	255	0,64
1947..	408	1,0	48	0,12
1950..	47	0,1	4	0,01
1953..	9*)	0,02	1*)	0,002

Efter at det ved forsøg foretaget på statens seruminstitut havde vist sig, at stivkrampevaccine med fordel kunne anvendes sammen med difterivaccine, er der siden 1950 til vaccinationer i henhold til loven af 19. april 1943 i stedet for ren difterivaccine anvendt en blandingsvaccine bestående af difteri- og stivkrampevaccine, med mindre vaccinationen ønskes foretaget alene med ren difterivaccine.

Vaccinationsordningen har hidtil ikke været gældende på Færøerne. Under hensyn til ordningens store betydning har Færøernes hjemmestyre efter indstilling fra landslægen på Færøerne nu fremsat ønske om, at ordningen gennemføres også på Færøerne.

Det foreliggende lovforslag er i overensstemmelse med et forslag, der enstemmigt er vedtaget af det færøske lagting og anbefalet af Færøernes landsstyre. Forslaget er udarbejdet på grundlag af loven af 19. april 1943, men omfatter som følge af den stedfundne udvikling både vaccination mod difteri og vaccination mod stivkrampe.

Om de enkelte paragraffer i forslaget bemærkes:

Til § 1.

Forslaget svarer til bestemmelsen i 1943-lovens

*) foreløbige tal.

§ 1, dog at det omfatter både difteri- og stivkrampevaccination.

Til § 2.

Forslaget svarer til 1943-lovens § 2, dog at det omfatter både blandingsvaccine og ren difterivaccine. Det bemærkes, at begge slags vacciner udleveres vederlagsfrit af statens seruminstitut.

Til § 3.

Efter 1943-lovens § 3 skal indenrigs- og boligministeren træffe bestemmelse om, hvilke læger der kan foretage vaccination i henhold til loven. Ved cirkulære nr. 162 af 30. april 1943 er det i tilknytning hertil bestemt, at vaccinationerne indtil videre kan foretages af enhver læge, der har autorisation til at drive selvstændig virksomhed som læge, jfr. § 2, stk. 1, 2. punktum, i lov nr. 72 af 14. marts 1934 om udøvelse af lægegerning.

I det foreliggende lovforslag foreslås det direkte i loven at fastsætte, at vaccinationerne kan foretages af enhver læge, hvorved som en selvfølgelig forudsætning må forstås, at lægen skal have autorisation som ovenfor nævnt.

Iøvrigt svarer bestemmelserne i forslagens § 3 — herunder forslaget om, at halvdelen af udgifterne til vaccinationshonorarerne refunderes af statskassen — til 1943-lovens § 3.

Med hensyn til udgifternes størrelse bemærkes, at lægehonoraret for vaccination efter 1943-loven for tiden er 3 kr. for hver af de 3 injektioner, der medgår til en vaccination, for serievaccinationer dog kun 1 kr. 50 øre pr. injektion. Det kan forventes, at honoraret for vaccination på Færøerne vil blive fastsat til samme beløb, og under forudsætning af, at der i forbindelse med lovens ikrafttræden iværksættes serievaccinationer af de fleste af Færøernes ca. 12.000 børn under 18 år, hvoraf hovedparten ikke er vaccineret, kan udgifterne det første år herefter forventes at ville blive ca. 30 000 kr., det næste år ca. 20 000 kr. og derefter ca. 7 000 kr. årlig. Af disse beløb skal statskassen tilsvare halvdelen.

Til § 4.

Forslaget svarer til 1943-lovens § 4.